

Hole a kameny...

GHOST WRITER

... mi mohou rozdrtit kosti.

Zabít mě ale dokážou pouze slova.

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

GHOSTWRITER

KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter

GHOST WRITER

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Láryšová



MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2017

Translation © Hana Láryšová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-198-4 (pdf)

*Věnováno všem lidem bláznivým natolik,
aby zvedli pero a čarovali.*

PROLOG

Někdo mě jemně tahá za ruku. Odolávám, otočím se na druhý bok a usměji se, když na sobě ucítím lehkou váhu tělíčka a malinké prstíky mi odhrounou ofinu na stranu.

„Mami,“ tvář mi ovane horký dech. „Mamiiii.“

„Máma spí,“ zašeptá Simon. „Jestli ji nevzbudíme, můžeme si dát ty božské palačinky s kousky čokolády sami.“

Zabručím a plácnu ho přes ruku, kterou mi nenápadně sune pod lem trička. Otevřu oči a vzhlednu k němu. Pěkné rysy má umouněné moukou a zamazané čokoládou. „Dej si pozor,“ varuji ho, zatímco ho za zápěstí stáhnou na matraci. Rychle se vymotám z příkrývek a osedlám si ho. „Víš, že saň bývá mrzutá, když ji něco probudí.“

„Teď já, teď já!“ Bethany se vyškrábe přede mě, usadí se mu na hrudi, pevně ho chytí za tričko a s úsměvem se na mě otočí.

„Aha!“ zajásám. „Dračí hlídač a já jsme tě zajaly, pane Palačinko!“ Přesunu se nad něj a on se na mě podívá stylem, který před lety vedl k nahatým aktivitám, díky kterým vznikají děti. Usměji se na něho a vezmu svoje dítě do náručí. „Jaký trest panu Palačinkovi uložíme, princezno Bethany?“

„Měl by nakrmit saň!“ prohlásí a obřadně zdvihne do vzduchu obě ruce.

„A... umyje nádobí!“ zvednu ruce podle ní a Simon na protest zaúpí. Nadzdvihne boky a obě nás shodí na matraci, Bethany krátce polehtá a mě důkladně políbí.

„Tak pojď, dračice,“ přikáže mi. „Pojď, ať mohu nasytit tvoje obrovitánské břicho.“

Jdu, najím se a potom, zatímco si Bethany kreslí a on myje nádobí, se usadím do polohovacího křesla a píšu.

Dokonalé ráno. Dokonalý manžel. Dokonalá dcera. Dokonalá lež.

1. KAPITOLA

Umírám. To jest chmurný začátek příběhu, přesto si myslím, že je lepší se to dozvědět rázně, jako když se strhne náplast. Stručně a jasně, krátce to zabolí a je klid. Můj doktor chodil kolem horké kaše, ukazoval mi výsledky testů a citoval počty krevních buněk, množství nádorových markerů a nakonec vytáhl snímek z magnetické rezonance, který zobrazoval nádor veliký jako menší citron. Prodlužoval, co mohl sdělit dvěma větami. *Jste v posledním stádiu. Zbývají vám tři měsíce života.*

Měla bych být smutná. Měla bych mít rozporuplné pocity a třesoucími se prsty vytáčet telefonní čísla svých příbuzných a přátel, abych s nimi vedla bezútěšně depresivní hovory. Až na to, že nemám přátele. A co se příbuzných týče... nemám rodinu. Mám jen odpočet, temný a zlověstný žalm dní, východů a západů slunce, než moje tělo boj vzdá a mysl zavře krám.

Opravdu to není strašná diagnóza – ne pro mě. Na něco podobného jsem čekala čtyři roky. Až spadne gilotina, objeví se úniková cesta. Měla bych z toho dokonce radost, kdyby nebylo té knihy. Příběhu. Pravdy, které jsem se poslední čtyři roky vyhýbala.

Vejdu do pracovny a rozsvítím světlo. Když jdu kolem, natáhnu ruku a přejedu po korkové nástěnce pokrývající celou stěnu. Téměř se dotýkám připíchnutých fotografií, stránek s opuštěnými nápady, poznámek ze stovky probdělých nocí, jiskříček inspirace, z nichž některé nikam nevedly a jiné si teď lebedí v knihovničkách po celém světě.

Tu nástěnku mi vyrobil manžel. Jeho ruce přidržovaly dřevěný rám na místě, řezaly korek a přibily díly na místo. Aby to mohl udělat, celý den mě držel dál od pracovny. Moje pokusy o vstup zmařil zámek, klepání na dveře nikdo nevyslyšel. Pamatuji si, jak jsem s rukama na bříše seděla přesně v tomhle křesle, když jsem konečné dílo spatřila poprvé. Hleděla jsem na prázdnou nástěnku a přemýšlela nad všemi příběhy, které na ni vystavím, slova už se mi sbíhala na jazyku. Stala se vším, čím jsem doufala, že se stane.

Zastavila jsem na stránce, kterou jsem četla už bezpočtukrát. Papír je ošuntělý víc než ostatní, okraje však nemá propíchané nebo zakryté sousedními fotkami. Je to anotace románu. Právě teď nemá víc než jeden odstavec. Kopie té anotace může jednoho dne zdobit zadní stranu obálky knihy. Napsala jsem patnáct románů, ale tenhle mě děsí. Bojím se, že nenaleznu správná slova, nevystavím správný příběh, že zamířím příliš vysoko a tvrdě dopadnu, a přesto neoslovím čtenáře správně. Bojím se, že vypovím všechno, přesto mi nikdo neporozumí.

Je to kniha, kterou jsem plánovala napsat až za desítky let. V době, kdy vypěstuji svoje dovednosti, vybrousím styl, zdokonalím vlohy. Plánovala jsem si, že nad knihou strávím roky, všechno ostatní půjde stranou a celý můj svět se smrskne jen na to nejdůležitější. Že se nic jiného nepohne, dokud nebude hotová, dokud nebude dokonalá.

Teď už před sebou nemám desítky let.

Nemám před sebou roky.

Nejsem dostatečně zdatná.

Nemám *nic*.

Nesejde na tom. Vytáhnu připínáček, který drží stránku na místě, a opatrně ji položím doprostřed prázdného stolu.

Tři měsíce. Nejkratší termín odevzdání, jakému jsem kdy čelila. Přesto se obejde bez zběsilých telefonátů agentce, nebudou žádná vyjednávání o čase navíc.

Tři měsíce na to, abych napsala příběh, který si zaslouží roky. Je to vůbec možné?

2. KAPITOLA

Během našeho seznámení je noc provoněná vůní trychtýřových dezertů a cigaretového dýmu. Usměje se a něco ve mně se pohne, lupne mi mezi obratli a srdce mi bije trošičku silněji, než kdykoli předtím.

Chlapci jako on nebalí dívky, jako jsem já, nesledují mě očima a nenaslouchají mi, když mluvím. Nenahybají se blíž a nechtějí víc.

Je jiný než ostatní. Nesměje se. Neustupuje. Naše oči se setkají, usměje se a mně se změní svět.

Psaní první kapitoly mě rozpálí. Možná za to můžou nové léky, nebo je to vzpomínkami, ale celá hořím úsilím, vlhké tričko se mi lepí k zádkům. Když dokončím příběh našeho seznámení a první schůzky, bolí mě na prsou a mám stažený hrudník. Tehdy v noci si jediným lehkým úsměvem získal moji matku a mě zase s pomocí tacos a mexickým pivem. Když jsme vyšli ven k autu, propletl svoje prsty s mými. Opřenou o to auto mě líbal, já jsem váhala, on byl silný a zkušený. Moji nervozitu rozpustil první sebevědomý vpád jeho jazyka.

Byla jsem mladá dvacetiletá dívka a nikdy předtím jsem na rande nebyla, nikdo mi nenadbíhal, nikdy mě chlapci nebo romantika ani *nezajímali*, pokud nežili na stránkách mých románů.

Ale té noci bylo všechno jinak. Simon mi vtrhl do života a změnil ho v něco planoucího a divokého. Moje dny začínaly vzrušeným zápallem, noci končily myšlenkami na lásku a budoucnost

plnou cestování a vášně, na jeho oči a dotečky, na pocit, že jsem žádoucí kvůli něčemu jinému než svému psaní.

Byla to láska. Od samého začátku. Divoká. Šílená. Nerozumná. Láska.

Když ukládám dokončenou práci a zavírám laptop, je mi špatně od žaludku.

Ve středu odpoledne, přesně ve 14:24, přestávám psát. Odsouvám laptop stranou, uklidím si pracovní stůl a doprostřed prázdného místa položím telefon a nový poznámkový blok vytažený ze šuplíku. Na jeho bílý linkovaný povrch nachystám otevřené pero.

V příštích dvou minutách se opřu do křesla, napnu ruce nad hlavu, zavřu oči a protahuji si hrudník.

Přesně ve 14:30 zazvoní telefon. Posadím se, seberu telefon a přijmu hovor. „Ahoj, Kate.“

„Dobré odpoledne, Heleno.“ Hlas se jí zadrhne, jako by k telefonu běžela, jako by neměla celý týden na přípravu, nevyšetřila si na něj čas. Hrudníkem se mi začne šířit podráždění, průvodní jev těchto rozhovorů. „Potřebuji probrat čtyři věci.“

Zabralo mi roky Kate pořádně vytrénovat, potlačit agentčiny tendence ke zdvořilostní konverzaci a poklonkování. Ze začátku mým nárokům odolávala, ale jakmile jsem s prvním románem stoupla na ceně a ona dostala první provizi, změkla. Je úžasné, co s člověkem udělají peníze, jakou můžou někomu poskytnout kontrolu. Způsobily, že Kate skáče, jak já pískám. A ze Simona udělaly cvičeného pejska, nicméně takový ten typ, který po sobě neuklízí, značkuje si území, cení zuby a vyjede na dítě, pokud ho nedržíte dostatečně zkrátka.

Ze všeho nejdřív nadhodí Kate zahraniční nabídku. Pod pečlivý nadpis s dnešním datem si zapisují podmínky. Podmínky přijmu a přesuneme se ke druhému bodu – třetímu vydání *Pramice*

naděje. Proboha. Povzdechnu a podaří se mi projít i třetím a čtvrtým bodem. Ztichne a já zvažuji následující slova. Vybírám taková, která by mohla vyvolat co nejmenší reakci.

„Potřebuji, abys uzavřela všechny rozjednané věci. Odcházím do důchodu.“ Během snídaně jsem se rozhodla, že odchod do důchodu bude nejlepší způsob, jak jí to podat. Co se týká Kate, je to tak trochu stejné jako smrt. Obojí znamená, že přestanu produkovat knihy. Obojí znamená, že nedodržím další termíny odevzdání.

Dlouho je ticho stejné jako to, které se rozprostírá v kaňonu. Ticho, co donutí člověka odtáhnout telefon od ucha, aby zkontroloval spojení. Když konečně odpoví, povzdychnu si nad její předvídatelností, protože odpověď postrádá být jen špetku představivosti.

* * *

KATE

„Odcházíš do důchodu?“ zeptá se Kate hloupě. Větší část z posledních deseti sekund věnovala snaze vymyslet lepší odpověď, takovou, kterou by Helena ocenila, ale to tvrzení je tak... absurdní, že se zmohla jen na jeho zopakování. Neexistovalo, aby Helena Rossová *odešla do důchodu*. Ne když Marka Vantlyová chrlí nový bestseller každé čtyři měsíce. Helena bude psát, dokud jí neupadnou prsty, už čistě jen z nevraživosti, kterou cítí ke svojí rivalce. Navíc, kdo *odchází do důchodu* ve dvaatřiceti?

„Ano,“ vyjede Helena. „To znamená, že člověk přestane pracovat.“

„Ten termín je mi známý.“ Odstrčí se od stolu, kancelářská židle se roztočí a místnost se konejšivě slije v jednolitou šmouhu

světle růžové a krémové. „Proč?“ Zatímco se ptá, zavírá oči, protože ví – už když otázku vypouští z pusy –, že nesmí. Pravidlo č. 4 na Helenině seznamu pravidel pro Kate káže: „Nepokládat osobní otázky“. Už dřív ho s katastrofálními následky porušila. Obrní se proti cvaknutí v telefonu, ostrému Heleninu hlasu, obávanému cinknutí příchozího e-mailu plného strohých výstrah ohledně jejich vzájemného vztahu agentka/klientka a vytyčených hranic.

Místo toho si Helena jen povzdychne a její mírná reakce je stejně zvláštní jako oznámení odchodu na odpočinek. „Potřebuji, aby ses spojila s nakladatelstvím a dala jim vědět, že *Zlomenou* nedodám.“

Kate s trhnutím otevře oči. Odhalí zuby v nadlidském úsilí znovu nezopakovat výrok. Posadí se rovně, přisune se zpátky ke stolu a rovnou otevře diář. Prsty projíždí data, dokud nenarazí na úhledným rukopisem poznamenaná slova *odevzdat Zlomenou*. Ode dneška za něco přes měsíc. Když spolu minulý týden mluvily, byla Helena z osmdesáti procent hotová a s jistotou potvrdila odevzdání. Za třináct let spolupráce mohla Kate případy, kdy Helena prošvihla termín odevzdání, spočítat na prstech jedné ruky. Nikdy nežádala o prodloužení lhůty o déle než týden či dva. Sama lpěla na pravidlech tak přísných, jaká vyžadovala u ostatních.

Ale teď nežádá o prodloužení lhůty na dokončení. Oznamuje Kate, že chce rozvázat nakladatelskou smlouvu na knihu, jejíž vydání už bylo ohlášeno a na kterou se rozjela marketingová kampaň. Polovinu sedmimístného honoráře už měla Helena na účtu, Kate už provizi dávno utratila. V nakladatelském průmyslu se rukopis neodevzdá jen ve vzácných případech. Pro Helenu Rossovou je to nepředstavitelné.

Postaví se a v předtuše boje napne každý sval. „Heleno,“ řekne opatrně. „Co se stalo?“

„Nebud' dramatická, Kate,“ odpoví Helena rázným hlasem, jako by mluvila s dítětem, navzdory tomu, že je Kate o deset let starší. „Zavolej nakladateli. Ukonči veškeré moje závazky. Pokud si na to netroufáš, najdu si jiného agenta, který se toho zhostí.“

Děje se ještě něco dalšího. Kate cítí, jak se to přibližuje, něco většího, než je novinka o *Zlomené*. K pobřeží se s klidem blíží vlna tsunami, na kterou se nelze připravit, a navzdory očividné katastrofě ona stojí s nohama vrostlými do země. Polkne, opře se o kraj stolu, aby získala oporu, prsty si pohrává s dvojitou šňůrou perel na krku a bojuje s touhou je zvednout a dobat se jimi se do rtu. „Já to zvládnu.“ Možná se plete, možná o nic dalšího nejde. Odchodem do důchodu největšího klienta a zrušením smlouvy je možná krveprolití u konce.

„Ještě něco.“ Dvě slova, která nechce Kate slyšet. Svěsí hlavu a vydechne. Ať je to cokoli, zvládne to. Nepřežila s Helenou tři-náct let, aniž by ji to neposílilo. Do háje, vždyť ta ženská je jako nepředvídatelně se odrážející dělová koule.

„Hodlám napsat novou knihu. Chci, aby ji vydala Tricia Pridgenová.“

Samozřejmě, že ji chce. Tricia Pridgenová je nejžádanější vydavatelka v oboru. Když chce knihu, dostane ji. A všechno, co vydá, vypiluje ve vydavatelský poklad. Bestseller číslo jedna, opakované dotisky, smršť zahraničních nabídek. Ale Tricia Pridgenová si novou Helen Rossovou nevezme. *Nedělá* romantické knihy. Sakra, vždyť se téměř nevěnuje ani fikci. Její poslední román byla úhledně zabalená sbírka rozhovorů s O. J. Simpsonem, a přesto vévodí žebříčku bestsellerů. Helena by to měla vědět. Helena to *musí* vědět.

„Chceš nechat *Zlomenou* nedokončenou a odejít do důchodu a napsat novou knihu, kterou chceš prodat Tricii Pridgenové?“ Jedná se o chybný výpočet, proměnné se nesčítají.

„Ano.“

Kate zavře diář a snaží se uvažovat, projít si jednotlivé kroky nemožné rovnice. „Máš osnovu?“

„Nemám.“

Zaplaví ji úleva, alespoň získá pár týdnů času. „Jak dlouho ti zabere, než ji dokončíš?“

„Neposkytnu osnovu. Ani anotaci.“

Povzdychne si. Kdyby se nejednalo o Helenu, ale kohokoli jiného, myslela by si, že blafuje a celý tenhle rozhovor je jen vtip, v knihovně má schovanou kameru a její kolegové se ve svých kancelářích můžou uchechtat. Ale vyjma svých románů nemá Helena smysl pro humor. Nevěří v *nic*, co zabírá čas. V žádném případě by nestrávila – Kate zkontroluje hodiny – čtyřicet minut něčím, co není životně důležité. „Nemůžu se do toho pustit bez osnovy. A už *vůbec* ne bez anotace. To přece víš. Možná by mi to mohlo projít u Jackie, ale ne u Tricie Pridgenové, která – jen tak mimochodem – nebere nabídky z romantického žánru.“

„*Kate*, já vím, co zajímá Tricii Pridgenovou,“ zazní jako šlehnutí bičem, po kterém zůstanou Kate ve tváři krvavě rudé jizvy ve tvaru slov NENÍ HODNA. Není hodna vyhovět nárokům velké Heleny Rossové. Není hodna být agentkou nejžádanější spisovatelky milostných románů. Není hodna pokládat osobní otázky nebo zavolat jindy než ve středu ve 14:30 či vyjádřit názor na Heleniny knihy. Není hodna dělat cokoli jiného kromě toho držet pusku zavřenou a podřídit se.

„Tak mi prosím vysvětlí, jak chceš, abych tu knihu prodala, když o ní nic nevím,“ promluví Kate nejsladším hlasem, který má rezervovaný pro situace, kdy je s Helenou nejhorší pořízení. Kdyby tímhle tónem někdy mluvila na bývalého manžela, možná by zůstal o něco déle.

„Nechci, abys ji prodávala teď. Chci, abys ji prodala za pár měsíců. Až... odejdu do důchodu.“ *Odejdu do důchodu* říká zvláštním způsobem, jako by si na to ještě nezvykla.

Za pár měsíců. Až odejdu do důchodu. Pár měsíců je příliš brzy. Je to všechno příliš náhlé. Vlna tsunami se přibližuje, neblahé tušení roste. „Kolik toho budeš mít tou dobou napsaného? Kolik budu moci použít?“

„Všechno.“ Odpoví s tichou konečností, jako by ji hovor unavoval a mysl už byla někde jinde. „Musím jít.“

Helena nemůže zavěsit. Ne teď, když právě naložila Kate kopu práce. „Počkej,“ vyhrkne Kate prudce a v duchu si prochází všechno otázky, na které se ještě potřebuje zeptat. „Promluvíme si příští středu?“ Naprosto zbytečně vyčerpaná otázka. Jejich středční telefonáty probíhaly s takovou pravidelností, že si podle nich mohla řídit ovulaci.

„Ve středu?“ hlesne mdle Helena. „Jo. Možná.“

V telefonu se ozve cvaknutí a Kateiny obavy přerostou v plnohodnotnou paniku.

3. KAPITOLA

Moje pravidla pro návštěvníky jsou jednoduchá, napsaná zřetelným fontem číslo šestnáct, vytištěná, zatavená do plastu a přibitá doprostřed dveří tak, aby je nikdo nemohl přehlédnout. První pravidlo je jako obvykle nejdůležitější.

1. Nezvoňte.
2. Neparkujte na příjezdové cestě.
3. Pokud jste podomní prodejce, odejděte.
4. Pokud jste náboženský či politický stoupenec, tiše položte letáčky pod rohožku.
5. Pokud jste zde na společenské návštěvě, běžte pryč.
6. Pokud jste sem přišli za pracovním či právním účelem, kontaktujte prosím moji agentku či advokáta.
7. Donášková služba, máte můj souhlas zanechat tady balíčky bez podpisu.

Podívám se ven kukátkem, pak otevřu hlavní dveře a pronikavým pohledem probodnu osobu zvonící na zvonek, mladou ženu natolik bláhovou, že ignorovala moji cedulku. Zřejmě je to chůva těch dětí, co už dvě hodiny ječí na ulici. Před třemi lety jsem na základě chybného předpokladu, že si zajistím výhradní právo na obrovský kruhovitý prostor před domy, zakoupila oba domy sousedící s mým pozemkem kolem konce slepé ulice, takzvané *cul-de-sac*. Očividně to takhle nefunguje a moje stížnosti u sdružení vlastníků domů tvrdě narazily. „Ano?“

„Helena Parksová?“ Téměř sebou trhnu, protože použila příjmení, které jsem získala po svatbě a užívala ho jen velice zřídka. „Jmenuji se Charlotte Blantonová. Chtěla bych vám položit několik otázek.“

Chtěl bych vám položit několik otázek, řekl policista s přísnými očima. Ve vzduchu byl tehdy cítit říjen. *Mám jenom několik otázek*, majitel pohřebního ústavu poklepal hubenými prsty na vystavenou rakev.

Zůstanu v úkrytu za dveřmi a sleduji, jak jí při polykání poskakuje hrdlo a v rukách tiskne haldu papírů.

„*Jste Helena Parksová?*“ ptá se méně sebejistě a já si vychutnávám její neklid. Možná je to fanyнка, čtenářka, která se prohřabala záznamy nakladatelství a oddacími listy. Už se to stalo. Poslední incident vyžadoval účast policie. Tuhle ženu s úzkými ramínky trčícími z pleteného svetru bych pravděpodobně zvládla.

„O návštěvníky nemám zájem,“ zaskřehotám a odkašlu si.

„Zabere to jenom chvíli.“

„Ne.“ Začnu zavírat dveře, ale položí na ně dlaň. Zastavím se. Opravdu potřebuji poupravit pravidla a přidat *Návštěvníci, nesahejte na dveře*. Nicméně tahle dívka očividně nerespektuje autority, protože přeskočila můj laminovaný seznam a rovnou zazvonila.

„Prosím,“ řekne. „Jde o vašeho manžela.“

Mého manžela. Nenávidím ta slova z úst jiných lidí. Jsou příliš nemastná a chabá pro všechno, čím byl. Prsty sevřu kliku pevněji. Vypovídala jsem na policii, zodpověděla stovky jejich otázek. Zkouškou jsem prošla. Nemám nejmenší zájem tím procházet znovu *ted'* a s touhle neznámou ženou. Především ne dnes, kdy mi dětské chichotání ještě stále drásá nervy.

Už neodpovím, a když zavírám dveře, vyhnu se jakémukoli očnímu kontaktu a rychle otočím západkou. Cvaknutí mě upokojí, protože návštěvnice zůstane zamčená venku.

Odvrátím se ode dveří a pospíchám ke schodům. Dychtím se dostat pryč, do svojí pracovny, kde můžu zavřít dveře a zapnout hudbu, abych přehlušila zvuky jejího vpádu.

Klepe na dveře a její ťuk-ťuk-ťuk mi rezonují až do duše. Když se pokouším vyběhnout do schodů, těžce oddechuji, moje svaly protestují, projevuje se tělesná slabost.

Od toho dne už uběhly víc než čtyři roky. Co jen ta žena mohla vyhrabat?

4. KAPITOLA

Onkolog mi předepsal čtrnáct různých léků, horu oranžových lahviček na léky, které by měly potlačit veškeré symptomy, co by se moje tělo rozhodlo projevit. Žádný z nich ovšem nevyléčí bolest způsobenou osinou v zadku, se kterou právě bojuji. Marka Vantlyová: spisovatelka mezinárodních bestsellerů. Stojí za houbu. Zhluboka se nadechnu a zírám na její poslední e-mail.

Heleno,

právě jsem měla to nemilé potěšení přečíst si *Bubnování*. Je vskutku zajímavé, co se v dnešní době pokládá za zdařilou literaturu. Moc mě mrzí recenze v *Publisher's Weekly*, i když jejich názoru na ten román naprosto rozumím. Gratuluji k vydání!

Marka

Ta mrcha. Tenhle e-mail přišel o něco později než ostatní, od vydání knihy už uplynuly dva měsíce. Marka byla pravděpodobně příliš rozptýlená hromadným sexem a řáděním v obchodech, než aby se zabývala něčím takovým, jako je čtení. Na fotce k poslednímu interview ležela nahá na hromadě vlastních paperbacků, blond vlasy jí spadaly přes obálky. Na spisovatelku neměla ani ždibec tuku navíc, ve vlasech žádné tmavé kořínky. Líně

a svádívě vzhlížela do objektivu. Bylo to nechutné. *Tak* nechutné, že jsem zavolala do časopisu *The New Yorker* a zrušila předplatné. Spisovatelé nemají být sexuálními objekty. Měli by si nás cenit pro naše slova, příběhy a dopad na čtenářovo srdce. Nicméně Marčiny knihy takový efekt úplně nemají. Soustředí se spíše na vzrušení a méně na citové rezonance. Odlomím špičku banánu a žvýkám. Odpověď píšu poněkud mazlavými prsty.

Slečno Vantlyová,

nehodlám přijímat kritiku od někoho, jehož poslední kniha se jmenovala *Hasičova stříkačka*. Prosím vraťte se ke svým podřadným oplzlostem a nechte skutečné autory v klidu pracovat.

Helena Rossová

Ha. Stručné a smrtící. Odešlu e-mail a usměji se. Vráťím se zpátky k příchozím e-mailům a myši rychle roluji ostatními zprávami. Jaká to přehlídka zbytečnosti. Odhlásím se z odběru několika komerčních nabídek a pak si nadávám, protože marním čas. Zbývají mi tři měsíce a já si čistím e-mailovou schránku? *Pitomost.*

Naposledy si kousnu do banánu a odhodím slupku směrem ke koši. Sleduji, jak zapadne do bílého plastového sáčku. Bolest hlavy, která začala dneska ráno, se neustále zhoršuje, jako by mi spánky drtil svěrák. Nechám e-mailovou schránku vyhnít, postavím se a zamířím pro vicodin nahore ve stole. Banán by měl stačit, aby lék nepřišel do prázdného žaludku. Vycházím schody, a když dospěji na vrchol, podesta se se mnou zatočí. Okamžitě se pevně chytím zábradlí a čekám, dokud se okolí zase nezaostří. Možná bych si měla sednout.

Mrákoty na mě poslední dobou přicházejí často. Závrať a rozmazané vidění společně maří moji produktivitu. Mrchy. Přelije se přese mě další vlna závratě a ruka povolí navzdory tomu, k čemu ji pobízí mozek. Snažím se zábradlí zase rychle chytit, vyklopýtat poslední schody, ale všechno je najednou rozmazaná šedobílá šmouha a navoskované schody kloužou.

Podlomí se mi nohy.

5. KAPITOLA

KATE

Kate otevře dveře do svého manhattanského bytu, a zatímco vchází, už si sundává baleríny. Ztemnělá místnost ji na okamžik nahání strach, než rukou nahmatá vypínač a prostor zalije světlo. Za dva roky od rozvodu si stále ještě nezvykla na nevysvětlitelnou bázeň, kterou bydlení o samotě přináší, pocit, že je někdo uvnitř, skrývá se a čeká.

Otevře si plechovku polévky, vyklopí hustou směs do kastrůlku a zapne hořák. Myšlenkami je však stále u Heleny. Odložila telefonáty vydavatelům v naději, že jí Helena zavolá zpátky, protože se jí navrátil zdravý rozum.

Samozřejmě že se neozvala. Helena není nerozhodná a za svými stanovisky si pevně stojí. Ve chvíli, kdy dala Kate příkaz, aby stáhla knihu *Zlomená*, bylo rozhodnuto. Konec hry. *Morituri te salutant.*

Vždycky to nebylo tak těžké. U první knihy byla s Helenou téměř radost pracovat. Ovšem tehdy byla mladší. Devatenáctileté dítě s velkýma očima a obřadně vážnou tváří, které přijelo z Connecticutu za jediným účelem, a to terorizovat svým textem New York. Kate se s ní setkala v kavárně v Brooklynu, udělala to jako laskavost pro kamarádku. Sledovala, jak dívka s myšími vlasy d'obe do muffinu, zatímco popisuje svůj román... romantický příběh o druhé šanci, který zněl přesně jako příběh poloviny

hromádky škváru na Kateině stole. Kate ztratila pozornost a odposlouchávala, jak se u vedlejšího stolu schyluje k hádce, když si najednou uvědomila, že dívka mlčí. Otevřela rukopis, nenápadně si zkontrolovala čas na hodinkách.

Pak si přečetla první větu.

První odstavec.

První kapitolu.

Až nakonec, stejně jako zbytek Ameriky, celý příběh *zbltl*. Všední, bledé stvoření s o něco většíma ušima a očima... dokáže kouzlit. Na čtvrté stránce se přinutila přestat číst a pohledem vyhledala Helenu. „To jsi napsala ty?“

Helena přikývla a pak se zeptala, jestli se jí to líbilo.

„Ano,“ hlesla až příliš slabě a téměř uctivě přejela rukou přes stránku, aby ovládla svoje vzrušení. „Potřebuju to přečíst celé. Dnes večer.“

Dívka vytáhla z tašky přes rameno cédéčko a posunula ho přes stůl ke Kate. „Dala jsem to dalším pěti agentům.“ Řekla to docela mile, snažila se to Kate ulehčit, že nemusí předstírat, že se jí materiál líbí. Ale její slova měla opačný účinek. Z nevinné informace se stala výhrůžka, že s každou minutou jí může zazvonit telefon a Kate proklouzne příležitost mezi prsty.

„Dobře.“ Kate se mdle usmála a prsty spočinula na listech o něco déle, zatímco je posunovala zpět k dívce. V hrudi přitom *cítila* jejich ztrátu. Na rozdíl od nich působilo CD prázdně, mělo příliš lehký obal, aby obsáhlo slova, jež se jí už stihla vtisknout do srdce.

Ještě než elektronickou složku otevřela, Kate věděla, že knihu chce. Rukopis četla u kuchyňského pultu, mžourala na obrazovku přes zbytky čínského jídla a horkého čaje, myši nepřestávala rolovat, dokud nedočetla, složku si neuložila a v deset večer neprepsala šéfovi. Ve 22:15 zavolala Heleně a zanechala jí hlasovou

zprávu. Pak jí ještě poslala e-mail, ve kterém slibovala desetiprocentní provizi, pětiprocentní slevu, která ji mohla připravit o práci, ale stála za to riziko. Taky se zaručila, že román půjde do aukce na šestimístné cifře, což byl další arogantní a nepodložený slib. Takové částky ještě nikdy nedosáhla. Ale taky ještě nikdy nezastupovala takovou knihu. Tahle kniha by jí mohla udělat jméno. Tahle kniha by mohla spravit *všechno* – jejich problémy s placením nájmu, její hrozící nezaměstnanost a vratké základy, na kterých balancovalo její manželství.

Když ze svého ponurého bytu odesílala tu směšnou nabídku, pomocí které spíš žebrela o uzavření smlouvy, netušila, kolik péče bude nakonec Helena vyžadovat. Pevně se zakousla do nabílkované knihy a vůbec nevzala v potaz bolehlavy, které by mohly doprovázet její autorku.

A že jich bylo. Nešlo o to, že by Helena potřebovala opečovávat, ale byla velice specifická ohledně toho, co chce, a její manýry se během posledních let jen zhoršovaly, až v podstatě přerostly z přání do požadavků. Ta příjemná dívka z kavárny úplně zmizela, odtáhla se od Kate, nakladatelů, jakékoli spolupráce s kýmkoli. Na jejím místě se objevila nová Helena, taková, s níž se každá spolupráce změní na procházku po minovém poli a její spokojenost vyžaduje artistické kousky.

Ojediněle Kate dokonce lituje, že tu ženu kdy potkala. Většinou ale o ní jen přemýšlí. Říká se, že každý génus je tak trochu šílenec. Možná se Helenino šílenství prokousávalo na povrch jen déle.

Kate otevře šuplík a vytáhne dřevěnou vařečku, opře se o kraj kuchyňské linky a míchá polévku. Zítra se rozhodne. Zítra zavolá – nebo možná napíše e-mail – do nakladatelství a spraví je o Helenině rozhodnutí. E-mail bude stačit, že? Sepíše něco stručného a profesionálního. Kdyby tak jen měla víc informací, nějakou

výmluvu. Nemohla jim prozradit pravdu, že Helena opouští *Zlomenou* kvůli nové knize, kterou chce poslat jednomu z jejich konkurentů. Mosty tedy pálí se skutečnou vervou. Mezi vydavatelskou komunitou se to rozšíří jako vši na letním táboře, do konce týdne se všechny hlavy nakazí negativním názorem na Helenu. Už nikdy neprodá žádnou její další knihu. Ne že by na tom záleželo, když odchází na odpočinek.

Nad tou myšlenkou se uchechtne a otevře lednici, aby vytáhla lahev sektu Moscato, kterou pak odloží do rohu. Vodka by byla pro přípitek na konec kariéry příhodnější. Ale veškerou vodku vyhodila, když odešel Rod. Vodka, burbon, malé lahvičky, které našla zastrčené po všemožných koutech bytu. Ukázalo se, že její manžel byl tak trochu alkoholik. Tenhle jeho povahový rys objevila, až když odešel. Je zvláštní, co se o lidech dozvíte, když vás opustí. Nebo když je vaše mysl přestane omlouvat. Jejich poradkyně pak nazvala veškerá vodítka – sukničkářství, nezřízené pití, lži – voláním o pomoc. „Stál tady a svými činy na vás přímo *křičel*,“ vysvětlovala. „Doslova *žebřal* o vaši pomoc.“

Kraviny. Žebřal o pomoc kapitána Morgana. Ne ji. Ta ženská se všemi svými naleštěnými tituly za jménem, vědoucím úsměvem a blahosklonným tónem hlasu věděla velké kulové o skutečných lidech, skutečných problémech a skutečných vztazích.

Zamyslí se nad Helenou a jejím upjatým tónem, nebo spíš pichlavým tak, že se do Kate zabodával skrz telefonní linku. Topila Helena svoje problémy ve sklence? Pravděpodobně ne. Kolik problémů může mít někdo jako ona? Se vším tím talentem se považuje mezi kupami peněz. Ta zatracená ženská plánuje odejít do důchodu ve dvaatřiceti. Zbytek života stráví sluněním se v Kari-biku, milostnými hrátkami s manželem při východu slunce a tloustnutím s miminky.

Kate vypne hořák a oklepe vařečku o hrnec. Snaží se představit si Helenu křičící uprostřed místnosti a prosící o pomoc.

To se nikdy nestane. Ta by raději zemřela.

6. KAPITOLA

„Pověz mi o svých knihách.“ Otře se mi při chůzi rukou o rameno a já vrazím ruce do kapes, protože jsem nervózní, že se natáhne a vezme mě za upocenou dlaň.

Ohlédnu se na něho, vítr si mu pohrává s hebkou vlnou na čele, díky neonovému světlu barového poutače žhne jeho tvář růžově. „Jsou to knihy s romantickou tematikou. Znáš to. Kluk potká holku.“

Uchechtne se a mně se moc líbí křivka jeho rtů a to, jak se mu rozsvítí oči, když se na mě dívá. „To je to tak jednoduché?“

Pokrčím rameny a taky se mírně usměji. „Láska je poměrně jednoduchá, Simone.“

Pitomé prohlášení. Ale tehdy jsem o tom jen snila, prahla a o lásce psala. Neuvědomovala jsem si, v jak brutální bestii může přerůst.

Mám v domě myš. Ležím na břiše a natahuji se s kouskem sýra, který posouvám hlouběji pod pohovku. Když uslyším ťapání malinkatých paciček po podlaze, zadržím dech.

Přeji si, aby tady byla Bethany. Kéž by... kéž by ji mohla máma připoutat do autosedačky a přivést sem. Kéž by mohla vejít do dveří bez klepání jako kdysi. Bethany by se ke mně mohla připlazit na malých loktech a po břiše jako červíček a kulila by oči, zakrývala si pusou a hihňala se. Položila by si bradu na podlahu a nakukovala pod těžkou koženou pohovku. Mohla bych jí říct, že myším ocásek doroste stejné délky jako tělo a že jedí patnáctkrát až dvacetkrát denně.

Špičkou nehtu posunu sýr co nejdál, pak stáhnu ruku a čekám, jestli se malé stvoření objeví. Možná má rodinu, pidihnízdo s pěti či šesti malilinkatými tělíčky zamuchlanými v chumlu papíru do sběru, v němž se pět nebo šest droboučkových tlamiček otevírá v němé prosbě o jídlo. Tenhle kousek sýra by si mohla myši miminka dát k večeři, pěkně by doplnil skrojek chleba, který jsem jim nechala včera.

Možná jsem měla vpustit dovnitř tu holku – Charlottu. Tu, co se včera ukázala vyzbrojená otázkami a snažila se mi zkazit den. Možná mě navštívila jen proto, že se jedná o rutinní postup policie, kontrolu po čtyřech letech prošetřující okolnosti Simonovy smrti, ovšem ne intenzivní vyšetřování. Nebo možná byl odkaz na Simona jen výmluva a ve skutečnosti je to moje dávno ztracená sestra. Společný rozhovor by mohl odkrýt příběh zahrnující požární stanici s odloženým dítětem, dětství strávené u různých pěstounů, dokud ji konečně neadoptovali – pravděpodobně nějaký zámožný šejk, který ji nechal korunovat jako princeznu a teď ji chce vdát. Možná by mohla potřebovat moji pomoc, protože chce utéct a žít šťastnější život plný svobody a sesterství.

Ha, to je ale strašná zápleтка plná chyb, z nichž hned první je, že moje matka by dítě nikdy neopustila. Ze druhého dítěte by měla radost, zvláště z takového s Charlottinými křehkými rysy a blond vlasy. Vsadím se, že byla rozkošné miminko. Vsadím se, že neodmítala dudlík nebo ve školce nevyžadovala jídla s vyšším obsahem živin.

Otočím hlavu, uchem se opřu o dřevěnou podlahu, sleduji bílý odřezek sýra a číhám na chvějící se fousky, vykrouknutí malinkého čumáčku a váhavé kroky směrem k potravě. Nikdy jsem neměla mazlíčka. Matka mi to nikdy nedovolila a každý takový nápad utála už v zárodku, protože se děsila slintání a zvířecího vzteku, moči a výkalů.

Na podlaze se otočím a zavřu oči, protože moje tělo sevře do spárů ostrá bolest hlavy, jejíž síla mě téměř oslepí.

Odsunu se od laptopu a třesoucími se prsty hmatám po šuplíku a otevírám ho. Odšroubuji víčko lahvičky s léky, vysypu si do dlaně dva prášky proti bolesti a hodím si je do úst. Další bolest hlavy, tentokrát mi způsobí skvrnovité vidění. Dnes ráno jsem měla schůzku s doktorem, přednesla jsem mu svoje symptomy a on mě ujistil, že se budou už jen zhoršovat. Vychvalováním se mi snažil vnutit chemoterapii společně s novým předpisem léků. Chemo jsem odmítla, ale léky jsem si vzala.

Zadívám se na spodní řádek na obrazovce počítače. Sedmnáct set slov. Stěží kapitola a prsty přitom ztrácí rychlost, věty skřípají, nenacházím jednoduchá slova, která znám od nepaměti. Napsala jsem patnáct knih a nikdy se mi nestalo, že bych nedokázala udržet představu. Před očima mám bílo, jako by mi před čelním sklem auta zuřila vánice a mně nezbyvalo nic jiného, než zajet ke krajnici a zastavit. Odsunu se od stolu, na židli se zakloním a švihem zvednu nohy, abych se mohla patami v ponožkách opřít o dřevěný povrch stolu.

Zbývají mi tři měsíce. Tak to říkal doktor. Mám tři měsíce a potřebuji napsat knihu, která s klidem obsáhne tři sta stran. Zavřu oči a počítám. Mám tedy čtyřicet dní na psaní, čtyřicet na přepracování a deset dní volna mi zbude na nemoc. Denně potřebuji napsat osm stránek, dva tisíce slov. Hladina stresu stoupá. Deset dní volna během tří měsíců je šílený rozvrh. A dva tisíce slov denně je znepokojující počet, především pro mě, protože jeden obyčejný rukopis mi běžně zabere rok.

A tohle nebude obyčejný rukopis. Hrdinka tohohle příběhu mi bude blíže než kterákoli jiná. Bude jako já, udělá stejné kroky, rozhodnutí a dopustí se stejných hříchů. Jakmile její příběh napíšu,

stane se skutečnou, bude odhalená, hotová bez možnosti změn, ale všem otevřeně na očích. Na tabletech, v lidských rukách s umouněnými prsty i pěstěnými nehty, které budou otáčet stránky rychleji a rychleji, dokud nedojdou ke kapitole s názvem Konec a nepřesunou se k další knize. Skončí s touhle hrdinkou. Skončí s příběhem.

Ta myšlenka mě děsí. Tisíce slov pravdy a života vydávaných pro zhltnutí čtenářem vytváří šanci, velice malou šanci, že si knihu nikdo nekoupí. Nebo že si ji někdo koupí a bude si její slova dobírat, recenzenti si budou moct upsat prsty, tlachat, hloubat o hrdinčiných motivech a slabínách a činech a o tom, zda si svůj osud přece jen nezaslouží.

Nevím, co je horší – to, jestli ji budou nenávidět, nebo jestli si ji vůbec nepřečtou. Může skončit ve výprodeji s křiklavou nálepkou 99 centů na obálce.

To jí nemůžu udělat. Nemůžu to udělat *sobě*.

Možná proto jsem čekala až doteď, až vyjde, už tady nebudu, abych se stala svědkem těch jatek, postavila se policii, následkům, rozsudku.

Dva tisíce slov denně. Tři měsíce, které už odtikávají. Sevře se mi žaludek, otevřu ústa a zhluboka se nadechnu. Jde na mě záchvat paniky, je mi najednou horko, pracovna je přecpaná věcmi, obrazovka počítače příliš září.

Nedokážu to. Nemám šanci, není na to dost času. Je to nejdůležitější kniha mého života a já jí nemůžu věnovat dostatek hodin.

Málem sáhnu po telefonu, abych vytočila Kateino číslo a požádala o pomoc.

Namísto toho se předkloním, klesnu na podlahu, hrábnu po plastovém koši pod stolem a vyzvracím se.